

JOAQUÍN RÁBAGO / ХОАКІН РАБАГО

Головний редактор/колумніст у низці іспанських медіа: La Casa de mi Tía, El Día, La Opinión de Málaga, El Periódico та ін.

Спеціалізується на геополітичному та міжнародному аналізі.

Доступ до сайту La Casa de mi Tía заборонено чинним законодавством України.

Рейтинг статей – 0-0-6

Поточний висновок: автор системно вживає російські наративи, надає непідтверджену інформацію, яка переважно генерується в російському медіаполі. Зневажливо ставиться до жертви агресії. Ігнорує причинно-наслідкові зв'язки.

Покладає провину за факт вторгнення Росії в Україну фактично на Україну, яка здійснює самооборону.

Елементи ризику:

Перекладався маловідомими ЗМІ РФ.¹

Є представником **European Peace Project**, який звинувачує ЄС у втягуванні країн Європи у війну з Росією, та водночас грубо засуджує Ізраїль у війні на території Гази (водночас, відсутнє засудження Росії за вторгнення в Україну).²

Лідерами цього проєкту є люди, які неодноразово виступали проти НАТО, заперечували право України на самооборону проти РФ, та виступали за припинення постачання озброєння в Україну (Ulrike Guerot,³ Isabelle Casel,⁴ Peter van Stigt⁵). Також представники даної організації стверджують, що Україна почала війну, а не РФ.⁶

¹ <https://theidealist.ru/anatemizarrusia/>

² <https://europeanpeaceproject.eu/en/about-us/>

³ <https://www.faz.net/aktuell/feuilleton/debatten/ulrike-guerot-ist-eine-heldin-der-querdenkerszene-in-ihrem-buch-plagiert-sie-18079968.html?premium=0x38ab26979a3882fc97546032c01d5cb&GEPC=s9;>
<https://archive.fo/20230210125334/https://www.change.org/p/manifest-f%C3%BCr-frieden;>

⁴ [https://ipb.org/events/report-back-from-the-urasian-womens-forum-brics-womens-meeting-peace-nature-and-cooperation-conference-st-petersburg/;](https://ipb.org/events/report-back-from-the-urasian-womens-forum-brics-womens-meeting-peace-nature-and-cooperation-conference-st-petersburg/)

⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=4qYkiyFIr0w>

⁶ <https://ostkreuzbn.hypotheses.org/107>

У контексті вторгнення РФ в Україну кажуть лише про “війну в Україні”, яку ЄС хоче принести в інші країни Європи.⁷

До 9 травня 2025 року цей проєкт опублікував відео, де показав, як люди з Європи не хочуть війни.⁸ Водночас там були кадри іноземних журналістів, які знімали своє відео на Червоній площі у Москві.⁹

European Peace Project, до якого належить й Хоакін Рабаго, неодноразово отримував звинувачення у зв'язках з РФ та її спецслужбами, згідно з журналістськими розслідуваннями.

⁷ https://www.youtube.com/watch?v=pEp_ocBs47Q

⁸ https://youtu.be/pEp_ocBs47Q?t=513

⁹ https://youtu.be/pEp_ocBs47Q?t=513

ПІДОЗРІЛІ СТАТТІ

1. La OTAN enseña los dientes a Rusia (укр. НАТО показує зуби Росії)

Видання: El Periodico
Формат: опінія
Дата: 28.01.2024
Посилання: <https://www.elperiodico.com/es/opinion/20240128/otan-ensena-dientes-rusia-118117796>

Приватна думка автора: але приватна думка, яка не підкріплена фактами, видається ніби за загальновідомий факт, що вже є методом маніпуляції.	
Все ще не в змозі відкрито визнати поразку України у її визвольній війні проти російського загарбника, НАТО зараз вишкірює зуби на Кремль, проводячи свої найбільші маневри з часів закінчення холодної війни.	Incapaz todavía de reconocer abiertamente el fracaso de Ucrania en su guerra de liberación contra el invasor ruso, la OTAN enseña ahora los dientes al Kremlin con sus mayores maniobras desde el final de la Guerra Fría.
Підміна причинно-наслідкових зв'язків: Росія не пропонувала перемир'я, а вимагала фактичної капітуляції. Причина війни — не підтримка від НАТО, а дії Кремля.	
Як відомо, і Вашингтон, і Москва в свій час тиснули на українського президента Володимира Зеленського, щоб він не вів переговори про можливе перемир'я з Росією, обіцяючи йому, що НАТО допоможе йому зброєю вигнати загарбника.	Como es sabido, tanto Washington como Moscú presionaron en su momento al presidente ucraniano, Volodímir Zelenski, para que no negociara una posible tregua con Rusia, prometiéndole que la OTAN le ayudaría con sus armas a expulsar al invasor.
Надання неправдивої інформації щодо обсягу контролю територій.	
Сотні тисяч загиблих і поранених з обох сторін конфлікту, Росія Володимира Путіна зберігає контроль над українськими регіонами з російськомовною більшістю населення і, здається, не має наміру повертати їх Києву.	Cientos de miles de muertos y heridos después a uno y otro lado del conflicto, la Rusia de Vladimir Putin mantiene el control de las regiones ucranianas de mayoría rusófona sin que parezca dispuesto a devolverlas a Kiev.
Ігнорування причинно-наслідкових зв'язків: войовнича риторика західних країн — наслідок російських дій.	
Логічна помилка: незалежна держава Україна зазнала нападу з боку РФ, тому це «російська війна», «російське вторгнення», а не «український конфлікт».	
Практично з самого початку українського конфлікту по обидва боки Атлантики, здається, утвердилася войовнича	Prácticamente desde el comienzo del conflicto ucraniano parece haberse instalado a ambos lados del Atlántico una mentalidad

ментальність, від якої все важче відійти...	guerrera de la que cada vez parece más difícil salir...
Маніпуляція, що ніби Орбан та Фіцо не симпатизують Путіну. Підведення через Канта до думки співзвучної із російським наративом, що Україна та Захід прагнуть війни, а Росія – миру.	
Практично з самого початку українського конфлікту по обидва боки Атлантики, здається, утвердилася войовнича ментальність, від якої все важче відійти, і дуже мало європейських лідерів виступають за дипломатію: угорський Віктор Орбан або словацький Роберт Фіцо, яких за це звинувачують у путінізмі. І це відбувається в той час, коли світ готується відсвяткувати 300-річчя від дня народження в Кенігсберзі (сьогодні Калінінград) великого німецького філософа Іммануїла Канта, автора трактату «Про вічний мир». Схоже, ми нічого не навчилися.	Prácticamente desde el comienzo del conflicto ucraniano parece haberse instalado a ambos lados del Atlántico una mentalidad guerrera de la que cada vez parece más difícil salir, y son muy pocos los líderes europeos que abogan por la diplomacia: el húngaro Viktor Orbán o el eslovaco Robert Fico, a quienes se acusa por ello de putinistas. Y esto ocurre cuando el mundo se dispone a celebrar el trescientos aniversario del nacimiento en Königsberg (hoy Kaliningrado) del gran filósofo alemán Immanuel Kant, el autor del tratado “Sobre la Paz Perpetua”. Parece que no hemos aprendido nada.

Український переклад НАТО показує зуби Росії

Зараз провісники майбутнього кажуть, що Путін не задовольниться Україною, а, підбадьорений, може вирішити напасти на Польщу або країни Балтії.

Все ще не в змозі відкрито визнати поразку України у її визвольній війні проти російського загарбника, НАТО зараз вишкірює зуби на Кремль, проводячи свої найбільші маневри з часів закінчення холодної війни.

Як відомо, і Вашингтон, і Москва свого часу тиснули на президента України Володимира Зеленського, щоб він не вів переговори з Росією, обіцяючи йому, що НАТО допоможе йому своєю зброєю вигнати окупанта. Попри сотні тисяч загиблих і поранених з обох боків конфлікту, Росія Володимира Путіна продовжує контролювати більшість російськомовних регіонів України і, схоже, не бажає передавати їх Києву. Нині провісники майбутнього кажуть, що Путін не задовольниться Україною, а, підбадьорений, може вирішити напасти на Польщу чи балтійські республіки, які є членами НАТО. Міністр закордонних справ Німеччини, соціал-демократ Борис Пісторіус не виключає можливості війни з Росією - не зараз, але через кілька років - і збройні сили його країни повинні бути готові до такої битви в будь-який час.

Члени альянсу, однак, занепокоєні тим, що зі зростанням ймовірності перемоги Дональда Трампа над Джо Байденом на виборах у США в листопаді наступного року готовність Вашингтона прийти на допомогу своїм партнерам може ослабнути. Звідси, зазначають вони, важливість цих спільних маневрів, ще одних із серії під назвою "Непохитний захисник", які за участю 9000 військовослужбовців триватимуть до травня для 31 країни НАТО і майбутнього члена Альянсу - Швеції - і в яких візьмуть участь близько 10 000 військових. Лише один маневр був ще масштабнішим, так званий "Реформ - 1988", в якому брали участь 125 тисяч військовослужбовців, що стало найбільшим розгортанням сухопутних військ з часів Другої світової війни.

Очевидною метою нових військових навчань є стримування Росії від можливого нападу на члена НАТО, що, однак, Москва завжди заперечувала як свій намір. Цьогорічні навчання, в яких візьмуть участь 50 військових кораблів, 1100 бронемашин і підрозділів ВПС з різних країн, відбуватимуться в кілька етапів і утворять своєрідну дугу від країн Північної Європи до Балкан.

Однією із заявлених практичних цілей НАТО є забезпечення можливості швидкого розгортання як американських військ, що прибувають до Європи, так і військ їхніх європейських партнерів, які, на відміну від минулого, часто використовуватимуть цивільну дорожню мережу замість залізниці.

Майже з самого початку українського конфлікту по обидва боки Атлантики, схоже, запанував менталітет війни, з якого все важче вийти, і дуже мало європейських лідерів виступають за дипломатію: угорський Віктор Орбан чи словацький Роберт Фіцо, яких звинувачують у путінізмі. І це відбувається в той час, коли світ готується відзначити 300-річчя з дня народження в Кенігсберзі (нині Калінінград) великого німецького філософа Іммануїла Канта, автора трактату "Про вічний мир". Здається, ми так нічому і не навчилися.

Іспанський оригінал La OTAN enseña los dientes a Rusia

Los agoreros hablan ahora de que Putin no se contentará con Ucrania, sino que, envalentonado, tal vez decida atacar Polonia o las Repúblicas Bálticas

Incapaz todavía de reconocer abiertamente el fracaso de Ucrania en su guerra de liberación contra el invasor ruso, la OTAN enseña ahora los dientes al Kremlin con sus mayores maniobras desde el final de la Guerra Fría.

Como es sabido, tanto Washington como Moscú presionaron en su momento al presidente ucraniano, Volodímir Zelenski, para que no negociara una posible [tregua](#) con Rusia, prometiéndole que la OTAN le ayudaría con sus armas a expulsar al invasor. Cientos de miles de muertos y heridos después a uno y otro lado del conflicto, la Rusia de **Vladimir Putin mantiene el control de las regiones ucranianas de mayoría rusófona sin que parezca dispuesto a devolverlas a Kiev.**

Los agoreros hablan ahora de que Putin no se contentará con Ucrania, sino que, envalentonado, tal vez decida atacar Polonia o las Repúblicas Bálticas, todos ellos miembros de la OTAN. El ministro alemán de Exteriores, el socialdemócrata Boris Pistorius, no descarta que, si bien no ahora, sí dentro de unos años, pueda estallar una guerra con Rusia, por lo que las Fuerzas Armadas de su país deben estar en todo momento preparadas para esa batalla.

Preocupa, sin embargo, a los aliancistas que con el cada vez más probable triunfo de Donald Trump frente a Joe Biden el próximo noviembre en EEUU, tal vez se debilite la voluntad de Washington de acudir en auxilio de sus socios. De ahí, señalan, la importancia de estas maniobras conjuntas, unas más de la serie bautizada en inglés “Steadfast Defender”, que, con la participación de 90.000 uniformados durarán hasta mayo de los treinta y un países de la OTAN y su futuro miembro, Suecia. Sólo hubo unas maniobras todavía mayores, las llamadas “Reforger 1988”, en las que participaron 125.000 efectivos, el mayor despliegue de fuerzas terrestres desde la Segunda Guerra Mundial. El objetivo evidente de los nuevos ejercicios militares es disuadir a Rusia de un posible ataque a un miembro de la OTAN, algo que Moscú, sin embargo, siempre ha negado que fuese su intención. Las maniobras de este año, en las que participarán 50 buques de guerra, 1.100 vehículos acorazados y unidades de la fuerza aérea de los distintos países, se desarrollarán en varias etapas y formarán una especie de arco desde los países nórdicos hasta los Balcanes. Uno de los objetivos prácticos declarados por la OTAN es posibilitar el rápido despliegue tanto de las tropas estadounidenses llegadas a Europa como de las de sus socios europeos, que, a diferencia de otras veces, en lugar de utilizar el ferrocarril, emplearán muchas veces para sus desplazamientos la red civil de carreteras.

Prácticamente desde el comienzo del conflicto ucraniano parece haberse instalado a ambos lados del Atlántico una mentalidad guerrera de la que cada vez parece más difícil salir, y son muy pocos los líderes europeos que abogan por la diplomacia: el húngaro Viktor Orbán o el eslovaco Robert Fico, a quienes se acusa por ello de putinistas. Y esto ocurre cuando el mundo se dispone a celebrar el trescientos aniversario del nacimiento en Königsberg (hoy Kaliningrado) del gran filósofo alemán Immanuel Kant, el autor del tratado “Sobre la Paz Perpetua”. Parece que no hemos aprendido nada.

2. Cuando la ideología ciega la razón estratégica (укр. Коли ідеологія засліплює стратегічний розум)

Видання:

El

Periodico

Формат:

опінія

Дата:

21.06.2024

Посилання: <https://www.elperiodico.com/es/opinion/20240621/ideologia-ciega-razon-estrategica-opinion-joaquin-rabago-118119257>

Маніпулятивний та провокативний підзаголовок через непідтверджену думку автора. Використання поняття «конфлікт», уникнення використання понять «вторгнення», «агресія».	
<i>Росія сьогодні сильніша, ніж була до початку конфлікту.</i>	<i>Rusia está hoy más fuerte que antes del estallido del conflicto</i>
Наратив, що Україна є інструментом США для послаблення Росії.	
Команда Джо Байдена, в якій, поряд із Салліваном, особливо виділяється всюдисущий держсекретар Ентоні Блінкен, також вважала, що війна в Україні сприятиме економічному та військовому виснаженню Росії.	El equipo de Joe Biden, en el que, junto a Sullivan, destaca sobre todo el omnipresente secretario de Estado, Antony Blinken, creyó también que la guerra de Ucrania serviría para desangrar económica y militarmente a Rusia.
Неаргументоване твердження, що санкції проти Росії шкодять переважно Європі.	
Росія сьогодні сильніша, ніж до початку конфлікту, і замість запланованої ізоляції країни Путіна, економічні санкції не мають бажаного ефекту і завдають шкоди Європі, зокрема, Німеччині.	Rusia está hoy más fuerte que antes del estallido del conflicto y, en lugar de conseguirse, como se pretendía, el aislamiento del país de Putin, las sanciones económicas no surten el efecto deseado y perjudican sobre todo a Europa y de modo especial, a Alemania.
Просування необхідності поступок з боку України. Маніпулятивний підбір інформації: автор ігнорує, що на момент написання його статті, Кіссінджер публічно визнав помилковість своїх суджень щодо України та вибачився.	
Уже в столітньому віці «реаліст» Кіссінджер також критикував план Вашингтона щодо вступу України до НАТО і навіть радив уряду Києва поступитися територією Росії, щоб зупинити конфлікт, який загрожував знищити країну. Його не послушали.	Ya centenario, el “realista” Kissinger criticó también el plan de Washington de meter a Ucrania en la OTAN e incluso aconsejó al Gobierno de Kiev que cediese territorio a Rusia para detener un conflicto que amenazaba con destruir el país. No se le hizo caso.

Український переклад

Коли ідеологія засліплює стратегічний розум

Росія сьогодні сильніша, ніж була до початку конфлікту.

Радник Білого дому з питань безпеки Джейк Салліван не відомий своїми точними прогнозами. Напередодні нападу ХАМАСу на Ізраїль 8 жовтня він привітав себе у статті, опублікованій в журналі Foreign Affairs, із затишшям в арабському світі. "Ми хочемо послабити тиск, деескалації, остаточної інтеграції Близькосхідного регіону",

— сказав Салліван також 29 жовтня у своїй промові на Атлантичному фестивалі. "Війна в Ємені триває вже 19-й місяць перемир'я, більше немає іранських нападів на американські війська, а наша присутність в Іраку стабільна", - похвалився радник з питань безпеки.

Через кілька днів сталося те, що сталося: сектор Газа тим часом перетворився на пекло, "Хезболла" атакує Ізраїль з півночі, а хусити з Ємену нападають на британські та американські кораблі, що перетинають Червоне море. Команда Джо Байдена, в якій, поряд із Салліваном, особливо виділяється всюдисущий держсекретар Ентоні Блінкен, також вважала, що війна в Україні сприятиме економічному та військовому виснаженню Росії. І як голуб у вірші Альберті, він також помилявся. Росія сьогодні сильніша, ніж до початку конфлікту, і замість запланованої ізоляції країни Путіна, економічні санкції не мають бажаного ефекту і завдають шкоди Європі, зокрема, Німеччині. Білий дім Байдена зараз гостро критикує Китай за те, що він не приєднався до тиску Заходу на Москву через її незаконне вторгнення в сусідню країну, і погрожує його банкам і компаніям так званими "вторинними" санкціями.

Чи міг хтось із політиків, не засліплених ідеологією, передбачити інше? Росія не лише зблизилася з Китаєм, як дехто очікував, але й з країною з настільки ж непередбачуваним урядом, як у Північній Кореї, яку російський президент не відвідував з 2000 року.

У статті, опублікованій в північнокорейській газеті Rodong Simun, Путін подякував комуністичній країні за її підтримку в українській війні, яка, за даними джерел НАТО, в основному пов'язана з озброєнням. Водночас, на превеликий жаль Заходу, у водах Тихого океану розпочалися спільні військово-морські навчання за участю близько сорока військових кораблів.

Якщо не брати до уваги його сумний послужний список у сфері прав людини, слід визнати, що колишній радник з питань національної безпеки і державний секретар за часів Річарда Ніксона Генрі Кіссінджер розумівся на стратегії. Він продемонстрував це своєю сміливою політикою дипломатичного зближення з Китаєм, чого не можна сказати про його нинішніх наступників.

Уже в столітньому віці «реаліст» Кіссінджер також критикував план Вашингтона щодо вступу України до НАТО і навіть радив уряду Києва поступитися територією Росії, щоб зупинити конфлікт, який загрожував знищити країну. Його не послушали.

Іспанський оригінал

Cuando la ideología ciega la razón estratégica *Rusia está hoy más fuerte que antes del estallido del conflicto*

El consejero de Seguridad de la Casa Blanca, Jake Sullivan, no se distingue precisamente por lo acertado de sus pronósticos. Recordemos cómo poco antes del ataque de Hamás del 8 de octubre contra Israel, se felicitaba en un artículo publicado en la revista Foreign Affairs de la tranquilidad existente en el mundo árabe. "Lo que queremos es quitar presión, desescalar para finalmente integrar a la región de Oriente Medio", afirmaba también Sullivan el 29 de octubre en una intervención en el Festival Atlántico. "La guerra del

Yemen está en su decimonoveno mes de tregua, ya no se producen ataques iraníes contra las fuerzas estadounidenses y nuestra presencia en Irak es estable”, se vanagloriaba el consejero de Seguridad.

Unos días después pasó lo que pasó: la franja de Gaza se ha convertido mientras tanto en un infierno, Hezbolá ataca por el norte a Israel, y los hutíes del Yemen, a los buques británicos o estadounidenses que atraviesan el mar Rojo. El equipo de Joe Biden, en el que, junto a Sullivan, destaca sobre todo el omnipresente secretario de Estado, Antony Blinken, creyó también que la guerra de Ucrania serviría para desangrar económica y militarmente a Rusia. Y como la paloma del poema de Alberti, también se equivocó.

Rusia está hoy más fuerte que antes del estallido del conflicto y, en lugar de conseguirse, como se pretendía, el aislamiento del país de Putin, las sanciones económicas no surten el efecto deseado y perjudican sobre todo a Europa y de modo especial, a Alemania. La Casa Blanca de Biden critica ahora duramente a China por no sumarse a las presiones de Occidente contra Moscú por la invasión ilegal del país vecino y amenaza a sus bancos y empresas con sanciones de las llamadas “secundarias”

¿Podía cualquier político no cegado por su ideología prever lo contrario? No sólo se ha aproximado Rusia a China, frente a lo que algunos esperaban, sino también a un país con un gobierno tan imprevisible como el del Corea del Norte, que el presidente ruso no visitaba desde el 2000.

En un artículo publicado en el diario norcoreano Rodong Simun, Putin agradecía al país comunista su apoyo con motivo de la guerra de Ucrania, que, según fuentes de la OTAN, es sobre todo armamentístico.

Al mismo tiempo, para disgusto de Occidente, comenzaban en aguas del Pacífico unas maniobras navales conjuntas con participación de una cuarentena de buques de guerra.

Dejando al margen su lamentable historial en materia de derechos humanos, preciso es reconocer que quien fue consejero de Seguridad Nacional y secretario de Estado con Richard Nixon, Henry Kissinger, entendía de estrategia.

Lo demostró con su valiente política de acercamiento diplomático a China, algo que no puede decirse de sus actuales sucesores.

Ya centenario, el “realista” Kissinger criticó también el plan de Washington de meter a Ucrania en la OTAN e incluso aconsejó al Gobierno de Kiev que cediese territorio a Rusia para detener un conflicto que amenazaba con destruir el país. No se le hizo caso.

3. La inteligencia artificial, al servicio de la guerra de Ucrania (укр. Штучний інтелект на службі війни в Україні)

Видання: El Periodico
Формат: опінія
Дата: 26.05.2024
Посилання: <https://www.elperiodico.com/es/opinion/20240526/inteligencia-artificial-servicio-guerra-ucrania-opinion-joaquin-rabago-118119084>

Недоречне використання формулювання “українські ультранаціоналісти”, яке вжито у першому абзаці поза контекстом статті. Це є наданням неправдивої інформації, оскільки ні в парламенті України, ні в уряді немає представників ультраправих, правих чи ультранаціоналістичних рухів.

Українським ультранаціоналістам від самого початку було зрозуміло, яку

Los ultranacionalistas ucranianos tuvieron claro desde el primer momento el papel

вирішальну роль може відіграти штучний інтелект у війні проти російського окупанта.	crucial que podía desempeñar la inteligencia artificial en la guerra contra el invasor ruso.
Бездоказове твердження, що міністр Федоров займався пропагандою.	
Після початку конфлікту з Росією Федоров взяв на себе управління двома аспектами війни: безпосередньо пов'язаним з озброєнням і не менш важливим аспектом <u>пропаганди</u>.	Una vez estallado el conflicto con Rusia, Fédorov se encargó de la gestión de las dos facetas de la guerra: la directamente relacionada con el armamento y la no menos importante de la propaganda.
Продовження маніпуляції щодо «пропагандиста Федорова» і недоречне поєднання військових технологічних розробок з «контролем за суспільством». Натяк на теорію змов. Неповага до України, безсуб'єктний контекст опису.	
Компанія має тих самих клієнтів, що й британська група SCL, найбільш відома скандалом за участю однієї з її дочірніх компаній, Cambridge Analytica, яка збирала дані мільйонів користувачів Facebook без їхньої згоди і використовувала їх для політичної пропаганди. Клієнти — від ЦРУ до різних військових розвідувальних служб США, Великої Британії та Ізраїлю, країн, які також використовували його застосування для внутрішніх війн низької інтенсивності, наприклад, на південному кордоні США. Серед послуг, які Palantir пропонує Україні, - система штучного інтелекту Skykit, яка дозволяє не лише аналізувати пересування ворожих безпілотників, а й критичний до уряду контент у соціальних мережах. В Україні, без сумніву, проходять репетиції воєн майбутнього, які, на жаль, будуть не менш смертоносними, ніж війни минулого.	La empresa tiene los mismos clientes que el grupo británico SCL, conocido sobre todo por el escándalo que protagonizó una de sus filiales, Cambridge Analytica, que recopiló datos de millones de usuarios de Facebook sin su consentimiento para utilizarlos con fines de propaganda política. Clientes entre los que figuran desde la CIA hasta las distintas agencias de inteligencia militar de EEUU, del Reino Unido o de Israel, países que han utilizado sus aplicaciones también para guerras internas de baja intensidad, por ejemplo en la frontera sur de EEUU. Entre los servicios que ofrece Palantir a Ucrania está el sistema de inteligencia artificial Skykit, que permite no sólo analizar los movimientos de los drones enemigos, sino también los contenidos críticos con el Gobierno en las redes sociales. En Ucrania se están sin duda ensayando las guerras del futuro, que no serán por desgracia menos letales que las del pasado.

Український переклад

Штучний інтелект на службі війни в Україні

Після початку конфлікту з Росією Федоров відповідав за управління двома аспектами війни: безпосередньо пов'язаним з озброєнням і не менш важливим - пропагандистським.

Українським ультранационалістам від самого початку було зрозуміло, яку вирішальну роль може відіграти штучний інтелект у війні проти російського окупанта.

І, мабуть, найбільш далекоглядним виявився молодий міністр цифрової трансформації Михайло Федоров, експерт з цифрового маркетингу та один з архітекторів перемоги Володимира Зеленського на виборах.

Після початку конфлікту з Росією Федоров відповідав за управління двома аспектами війни: безпосередньо пов'язаним з озброєнням і не менш важливим - пропагандистським.

У березні 2022 року, лише через місяць після російського вторгнення, американський журнал Time опублікував доповідь про використання штучного інтелекту в нових конфліктах.

Її автор оцінив вартість світового ринку летальної зброї, керованої штучним інтелектом, у 12 мільярдів доларів на рік і спрогнозував, що за кілька років він може сягнути 30 мільярдів доларів.

У війні в Україні безпілотники Bayraktar TB2, вироблені турецькою транснаціональною компанією Bayraktar Technologies, протистоять іранським безпілотникам Shahed-136, які використовує Росія.

Майже через рік, у січні 2023 року, Федоров оголосив у твіттері, що зусилля у сфері озброєнь будуть зосереджені на розробці безпілотників та іншої летальної зброї, здатної працювати автономно, тобто без найменшого втручання людини.

Через кілька тижнів той самий український міністр повідомив, що США відправляють винищувач-бомбардувальник F700 - повністю автоматизовану систему, керовану штучним інтелектом і здатну виявляти і знищувати ворожі дрони.

У лютому того ж року в рамках Глобального форуму в Гаазі відбувся так званий REAIM Summit, метою якого було об'єднати світ штучного інтелекту та ведення бойових дій.

На цій зустрічі Алекс Карп, генеральний директор Palantir Technologies, заявив, що пишається важливим внеском продуктів своєї компанії в оборону України.

Palantir - це багатонаціональна компанія, що займається збором і подальшим використанням великих даних, заснована в Каліфорнії мільярдером німецького походження Петером Тілем, який разом з Ілоном Маском також є засновником компанії онлайн-платежів PayPal.

Компанія має тих самих клієнтів, що й британська група SCL, найбільш відома скандалом за участю однієї з її дочірніх компаній, Cambridge Analytica, яка збирала дані мільйонів користувачів Facebook без їхньої згоди і використовувала їх для політичної пропаганди.

Клієнти - від ЦРУ до різних військових розвідувальних служб США, Великої Британії та Ізраїлю, країн, які також використовували його застосування для внутрішніх війн низької інтенсивності, наприклад, на південному кордоні США.

Серед послуг, які Palantir пропонує Україні, - система штучного інтелекту Skykit, яка дозволяє не лише аналізувати пересування ворожих безпілотників, а й критичний до уряду контент у соціальних мережах.

В Україні, без сумніву, проходять репетиції воєн майбутнього, які, на жаль, будуть не менш смертоносними, ніж війни минулого.

Іспанський оригінал

La inteligencia artificial, al servicio de la guerra de Ucrania

Una vez estallado el conflicto con Rusia, Fédorov se encargó de la gestión de las dos facetas de la guerra: la directamente relacionada con el armamento y la no menos importante de la propaganda

Los ultranacionalistas ucranianos tuvieron claro desde el primer momento el papel crucial que podía desempeñar la inteligencia artificial en la guerra contra el invasor ruso.

Y acaso el más clarividente fue el joven ministro de Transformación Digital, Mijailo Fédorov experto en marketing digital y uno de los artífices de la victoria electoral de Volodímir Zelenski.

Una vez estallado el conflicto con Rusia, Fédorov se encargó de la gestión de las dos facetas de la guerra: la directamente relacionada con el armamento y la no menos importante de la propaganda.

En marzo de 2022, apenas un mes tras la invasión rusa, la revista estadounidense Time publicó un reportaje sobre el empleo de la Inteligencia artificial en los nuevos conflictos.

Su autor cifraba el valor del mercado global de las armas letales controladas por la inteligencia artificial en 12.000 millones de dólares anuales y aventuraba que podía llegar en sólo unos años a 30.000 millones.

En la guerra de Ucrania, los drones Bayraktar TB2, fabricados por la multinacional turca Bayraktar Technologies de las fuerzas de Kiev se enfrentan a los drones iraníes Shahed -136 que utiliza Rusia.

Casi un año más tarde, en enero de 2023, Fédorov anunciaba en un tuit que el esfuerzo armamentista se centraría en la fabricación de drones y otras armas letales capaces de funcionar de forma autónoma, es decir sin la mínima intervención humana.

Pocas semanas después, el mismo ministro ucraniano informaba del envío por EEUU del cazadrones F700, sistema totalmente automatizado, guiado por inteligencia artificial y capaz de identificar y destruir drones enemigos.

En febrero de ese mismo año, en el marco del Foro Mundial de La Haya se celebró la llamada Cumbre REAIM cuyo objetivo era unir el mundo de la inteligencia artificial al de la conducción de la guerra. En esa reunión, Alex Karp, director ejecutivo de Palantir Technologies se declaró orgulloso de la importante contribución de los productos de su empresa a la defensa de Ucrania.

Palantir es una multinacional dedicada a la recogida y posterior empleo de grandes datos (Big Data) que fundó en California por el multimillonario trumpiano de origen alemán Peter Thiel, también fundador, junto a Elon Musk, de la empresa para pagos en línea PayPal.

La empresa tiene los mismos clientes que el grupo británico SCL, conocido sobre todo por el escándalo que protagonizó una de sus filiales, Cambridge Analytica, que recopiló datos de millones de usuarios de Facebook sin su consentimiento para utilizarlos con fines de propaganda política. Clientes entre los que figuran desde la CIA hasta las distintas agencias

de inteligencia militar de EEUU, del Reino Unido o de Israel, países que han utilizado sus aplicaciones también para guerras internas de baja intensidad, por ejemplo en la frontera sur de EEUU.

Entre los servicios que ofrece Palantir a Ucrania está el sistema de inteligencia artificial Skykit, que permite no sólo analizar los movimientos de los drones enemigos, sino también los contenidos críticos con el Gobierno en las redes sociales.

En Ucrania se están sin duda ensayando las guerras del futuro, que no serán por desgracia menos letales que las del pasado.

4. Un día históricamente aciago para la democracia norteamericana (укр. Історично доленосний день для американської демократії)

Видання: El Periodico
Формат: опінія
Дата: 28.04.2024
Посилання: <https://www.elperiodico.com/es/opinion/20240428/dia-historicamente-aciago-democracia-norteamericana-opinion-joaquin-rabago-118119059>

Ігнорування причин війни та підміна фокусу уваги: Україна веде оборонну війну проти окупації, й контекст «продовжує» має бути не в тому, що вона бажає і тому витрачає кошти партнерів, а в тому, що Росія не зупиняється вести окупаційну війну.	
За словами Пола, США та їхні союзники вже надали Україні понад 300 мільярдів доларів на її оборону, а країна продовжує програвати війну з Росією.	Estados Unidos y sus aliados, dijo Paul, han puesto ya más de 300.000 millones de dólares a disposición de Ucrania para su defensa y el país sigue perdiendo su guerra con Rusia.
Ігнорування реальних причин війни, що Україна бореться за збереження незалежності. Неповага до суб'єктності України, ігнорування її незалежності: поширення наративу, що “українців змушують вмирати” за чужу політику. Ігнорування, що тільки 1/3 з цих коштів призначена напряду Україні.	
"Ніхто не повірить, — додав він, — що інші 61 мільярд доларів допомоги, про які зараз домовляються, принесуть (Києву) перемогу. Йдеться лише про збереження обличчя до (президентських виборів) у листопаді". І це, сказав Пол, "за рахунок американців, яких змушують фінансувати (цей новий пакет), і українців, яких змушують вмирати".	"Nadie va a creerse, agregó, que los otros 61.000 millones de ayuda ahora acordados van a proporcionarle (a Kiev) la victoria. Sólo se trata de guardar las apariencias hasta (las presidenciales) de noviembre". Y ello, dijo Paul, "a expensas de los estadounidenses, a quienes se obliga a financiar (ese nuevo paquete) y de los ucranianos, a los que se obliga a morir".
Безпідставне звинувачення: ствердження про корупцію України в контексті військової допомоги від партнерів. Ігнорування того факту, що на той момент жодний аудит не встановив порушення України щодо використання західної допомоги.	
Ці гроші підуть до «країни, яка відома своєю корупцією, як Україна», сказав колишній депутат, і це рішення було схвалено на радість депутатів, які махали прапорами цієї країни, вигукуючи «Україна, Україна», що Пол назвав «огидним» видовищем.	Un dinero que va a ir a un “país notoriamente corrupto como Ucrania”, dijo el ex legislador y que fue aprobado para júbilo de los legisladores, que agitaban banderitas de ese país mientras gritaban “Ucrania, Ucrania”, espectáculo que Paul calificó de “repugnante”.
Побудова маніпуляції через теорію змови, нібито ЦРУ керує Сполученими Штатами. Активна теорія, яку популяризував ще Радянський Союз після вбивства Кеннеді. Насправді зустріч Джонсона з ЦРУ відбувалася відповідно	

до протоколу та у присутності інших членів Конгресу. Про інші зустрічі невідомо. Автор маніпулює фактами.

Джонсон, який до останнього моменту, відповідно до позиції своєї Республіканської партії, виступав проти надання нової військової допомоги Україні, змінив свою думку після таємної зустрічі з ЦРУ.

Це змушує багатьох замислитися, чи не було тут якогось шантажу і чи не ЦРУ, а не дві партії, які по черзі приходять до влади в Білому домі, насправді керує країною.

Johnson, que se había opuesto hasta el último momento, en consonancia con su Partido Republicano, a la nueva ayuda militar para Ucrania cambió de parecer tras una reunión secreta con la CIA.

Algo que hace a muchos preguntarse si hubo algún tipo de chantaje y si es la CIA quien, al margen de los dos partidos que se turnan en la Casa Blanca, quien gobierna realmente el país.

Український переклад

Історично доленосний день для американської демократії

Майбутні історики скажуть, що 23 квітня 2024 року, за словами колишнього американського законодавця і лікаря Ренда Пола, було забито "останній цвях у труну" американської демократії.

Для вісімдесятирічного колишнього американського законодавця і лікаря Ренда Пола 23 квітня 2024 року стало доленосним днем в історії його країни. Майбутні історики, пояснив претендент на Білий дім 1988 року, скажуть, що саме тоді було "забито останній цвях у труну" американської демократії.

Того дня, пояснив ветеран Лібертаріанської партії, Палата представників ухвалила законопроект, що дозволяє фінансування "двох з половиною воєн". Того ж дня, продовжив Пол, Конгрес передав права громадян на недоторканність приватного життя в руки ЦРУ і Агентства безпеки США. І, нарешті, законодавці наділили уряд Вашингтона повноваженнями закривати будь-яку соціальну мережу, з контентом якої він не згоден.

У такому критичному тоні Пол говорив про новий пакет допомоги Україні, Ізраїлю та Тайваню на суму 95 мільярдів доларів, поширення закону про шпигунство на іноземців та американців, а також про загрозу закриття TikTok. За словами Пола, США та їхні союзники вже надали Україні понад 300 мільярдів доларів на її оборону, а країна продовжує програвати війну з Росією.

"Ніхто не повірить, - додав він, - що інші 61 мільярд доларів допомоги, про які зараз домовляються, принесуть (Києву) перемогу. Йдеться лише про збереження обличчя до (президентських виборів) у листопаді". І це, сказав Пол, "за рахунок американців, яких змушують фінансувати (цей новий пакет), і українців, яких змушують вмирати".

Пол назвав ухвалення пакету військової допомоги як Республіканською, так і Демократичною партіями "найгіршим можливим прикладом двопартійності". Ці гроші підуть до «країни, яка відома своєю корупцією, як Україна», сказав колишній депутат, і це рішення було схвалено на радість депутатів, які махали прапорами цієї країни, вигукуючи «Україна, Україна», що Пол назвав «огидним» видовищем.

Лідер більшості в Сенаті, демократ Чак Саммер, навіть похвалився, що спікер Палати представників Майк Джонсон дав їм все, що вони хотіли, не вимагаючи нічого натомість. Джонсон, який до останнього моменту, відповідно до позиції своєї Республіканської партії, виступав проти надання нової військової допомоги Україні, змінив свою думку після таємної зустрічі з ЦРУ.

Це змушує багатьох замислитися, чи не було тут якогось шантажу і чи не ЦРУ, а не дві партії, які по черзі приходять до влади в Білому домі, насправді керує країною.

Іспанський оригінал

Un día históricamente aciago para la democracia norteamericana

Futuros historiadores dirán que el 23 de abril de 2024 fue cuando “se puso el último clavo en el ataúd” de la democracia norteamericana, según el exlegislador y médico estadounidense Rand Paul

Para el octogenario exlegislador y médico estadounidense Rand Paul, el 23 de abril del 2024 ha sido un día aciago en la historia de su país. Futuros historiadores, explicó quien fue en 1988 aspirante a la Casa Blanca, dirán que fue cuando “se puso el último clavo en el ataúd” de la democracia norteamericana.

Ese día, explicó el veterano político del Partido Libertario, la Cámara de Representantes aprobó una ley que permite financiar “dos guerras y media”. Ese mismo día, continuó Paul, el Congreso puso el derecho a la privacidad de los ciudadanos en manos de la CIA y a la Agencia de Seguridad de Estados Unidos. Y por último, los legisladores facultaron al Gobierno de Washington para cerrar cualquier red social con cuyos contenidos no esté de acuerdo.

Paul se refería en tono tan crítico al nuevo paquete de ayuda de 95.000 millones de dólares para Ucrania, Israel y Taiwán, a la ampliación de la ley de espionaje a extranjeros y estadounidenses y a la amenaza de cerrar TikTok. Estados Unidos y sus aliados, dijo Paul, han puesto ya más de 300.000 millones de dólares a disposición de Ucrania para su defensa y el país sigue perdiendo su guerra con Rusia.

“Nadie va a creerse, agregó, que los otros 61.000 millones de ayuda ahora acordados van a proporcionarle (a Kiev) la victoria. Sólo se trata de guardar las apariencias hasta (las presidenciales) de noviembre”. Y ello, dijo Paul, “a expensas de los estadounidenses, a quienes se obliga a financiar (ese nuevo paquete) y de los ucranianos, a los que se obliga a morir”.

Paul calificó la aprobación del paquete de ayuda militar por ambos partidos – el Republicano y el Demócrata- como el “peor ejemplo posible de bipartidismo”. Un dinero que va a ir a un “país notoriamente corrupto como Ucrania”, dijo el ex legislador y que fue aprobado para júbilo de los legisladores, que agitaban banderitas de ese país mientras gritaban “Ucrania, Ucrania”, espectáculo que Paul calificó de “repugnante”.

El líder de la mayoría del Senado, el demócrata Chuck Summer, se permitió incluso jactarse de que el presidente de la Cámara de Representantes, Mike Johnson, les había dado todo lo que querían sin pedir nada a cambio. Johnson, que se había opuesto hasta el último momento, en consonancia con su Partido Republicano, a la nueva ayuda militar para Ucrania cambió de parecer tras una reunión secreta con la CIA.

Algo que hace a muchos preguntarse si hubo algún tipo de chantaje y si es la CIA quien, al margen de los dos partidos que se turnan en la Casa Blanca, quien gobierna realmente el país.

5. El “plan de victoria” de Zelenski (укр. “План перемоги” Зеленського)

Видання:

El

Periodico

Формат:

опінія

Дата:

18.10.2024

Посилання: <https://www.elperiodico.com/es/opinion/20241018/plan-victoria-zelenski-opinion-joaquin-rabago-118121261>

Підміна понять: ігнорування, що Україна зазнала вторгнення.

Неповага до суб'єктності країни, яка продовжує боротьбу за збереження незалежності та територіальної цілісності у міжнародно визнаних кордонах після неспровокованого вторгнення.

Наведення бездоказового твердження про Джонсона, який закликав Україну не підписувати мирну угоду з Росією. Першими цю інформацію поширювала російська пропаганда для зміщення акценту: причиною відсутності результату на Стамбульських перемовинах є не максималістські вимоги Кремля, які Київ не міг виконати, а «таємна рука англосаксів».

Уряд Зеленського, який понад п'ять років тому виграв вибори, обіцяючи домогтися миру з росіянами, все ж вирішив прислухатися до британського прем'єр-міністра Бориса Джонсона, який закликав його не підписувати угоду, пообіцявши, що НАТО надасть зброю, за допомогою якої можна буде відвоювати всю територію країни.

El Gobierno de Zelenski, que ganó hace ya más de cinco años las elecciones con la promesa de buscar la paz con los rusos, prefirió, sin embargo escuchar al primer ministro británico Boris Johnson, que le conminó a no firmar con la promesa de que la OTAN le suministraría las armas con las que recuperar todo el territorio nacional.

Порушення журналістської етичності щодо жертви агресії. Видавання власної думки як беззастережного факту: «українці у самообмані».

Не знаю, що більше варто підкреслити, коли президент Володимир Зеленський раз по раз говорить про свій «план перемоги»: чи то величезний моральний дух, чи то надзвичайну здатність українців до самообману.

No sé qué es más de destacar cuando el presidente Volodímir Zelenski habla una y otra vez de su “plan de victoria”: si la enorme moral o la también extraordinaria capacidad de autoengaño de los ucranianos.

Безпідставне ствердження без наведення далі аргументації «чому?». Видавання власної думки як беззастережного факту.

Але реальність — річ уперта і доводить те, що деякі з нас давно передбачали, але більшість ЗМІ відмовлялися визнати: неможливість перемоги Києва.

Pero la realidad es tozuda y demuestra algo que algunos llevábamos ya tiempo pronosticando, pero que la mayoría de los medios se negaban a admitir: la imposibilidad de una victoria de Kiev.

Неповага до незалежності України, ігнорування реальних причин війни (напад на незалежну країну). Відбілювання агресора та звинувачення жертви.

Маніпуляція терміном «автономія», щоб уникнути використання терміну «анексія», наприклад, стосовно Криму. Наведення даних без підтверджень: видавання припущення автора за факт, що є маніпуляцією.	
Все це можна було б уникнути, якби Київ підписав план, про який спочатку домовилися з Москвою і який передбачав закінчення війни в обмін на такі умови, як автономія російськомовних регіонів і, що було надзвичайно важливо для Росії, нейтралітет сусідньої країни.	Todo ello podría haberse evitado, de haber firmado Kiev el plan negociado inicialmente con Moscú, que preveía el fin de la guerra a cambio de condiciones como la autonomía de las regiones rusófonas y, algo esencial para Rusia, la neutralidad del país vecino.
Як вже визнали, хоч і анонімно, українські урядовці, Київ переоцінив власні сили і вважав, що може змиритися лише з повною капітуляцією держави-окупанта.	Como ya reconocen, aunque anónimamente, funcionarios del Gobierno ucraniano, Kiev sobrevaloró sus propias fuerzas y creyó que sólo cabía aceptar la capitulación total de la potencia invasora.
Саме на цьому продовжує наполягати Зеленський, який у четвер представив свій план перемоги міністрам оборони країн НАТО в Брюсселі, навіть якщо руйнування країни і знищення її народу триватиме.	Es en lo que sigue insistiendo Zelenski, que presentó este jueves su plan de victoria en Bruselas a los ministros de Defensa de la OTAN, aunque continúen la destrucción del país y la eliminación de su gente.
Підведення до Афганістану: російський пропагандистський наратив щодо прирівнювання Афганістану та України.	
Якби українці винесли уроки з воєн, в яких брали участь американці і в яких Вашингтон зрештою кинув своїх союзників напризволяще, то все було б інакше.	Si los ucranianos hubiesen aprendido algo de las guerras en las que estuvieron involucrados los estadounidenses y en las que Washington terminó dejando a sus aliados en la estacada, otro gallo les cantara
Метод класичного російського фреймінгу: переміщення фокусу на страждання жертви з ігноруванням причин цих страждань. Свідоме ігнорування автором, що причиною є російські обстріли. Тим самим відбувається підміна причинно-наслідкових зв'язків: ніби відсутність світла та опалення у населення не через російські обстріли, а загалом через те, що жертва (Україна) опирається.	
Але так не сталося. І тепер українці стикаються з суворою новою зимою, вже третьою поспіль, з великою частиною зруйнованої інфраструктури, серед якої багато об'єктів, що забезпечують функціонування промисловості та опалення будинків.	Pero no fue así. Y ahora se enfrentan los ucranianos a los rigores de un nuevo invierno, ya el tercero, con buena parte de las infraestructuras destruidas, entre ellas muchas de las que permiten el funcionamiento de su industria y la calefacción de los hogares

Однобокість аргументів, критика країни, яка захищається, замовчування проблем країни-агресора РФ — як мінімум для паритетного та об’єктивного висвітлення.

Неповага до країни-жертви агресії. Надання неперифікованої інформації, доступ до якої у даного автора є сумнівним.

Солдати все більше виснажуються конфліктом, якому, здається, не буде кінця, а критика як президента Володимира Зеленського, так і тих, хто радить йому і не допускає найменшої слабкості перед обличчям Росії, стає все частішою.

Як вже визнають, хоча й анонімно, чиновники українського уряду, Київ переоцінив свої сили і вважав, що можна прийняти лише повну капітуляцію країни-агресора.

Los soldados están cada vez más extenuados por un conflicto que parece no tener fin, y comienzan a menudear las críticas tanto el presidente Volodímir Zelenski, como a quienes le asesoran y no le permiten la mínima debilidad frente a Rusia.

Como ya reconocen, aunque anónimamente, funcionarios del Gobierno ucraniano, Kiev sobrevaloró sus propias fuerzas y creyó que sólo cabía aceptar la capitulación total de la potencia invasora

Український переклад

“План перемоги” Зеленського

Уряд Зеленського, який понад п'ять років тому виграв вибори, обіцяючи домогтися миру з росіянами, все ж вирішив прислухатися до британського прем'єр-міністра Бориса Джонсона, який закликав його не підписувати угоду, пообіцявши, що НАТО надасть зброю, за допомогою якої можна буде відвоювати всю територію країни..

Не знаю, що більше варто підкреслити, коли президент Володимир Зеленський раз по раз говорить про свій «план перемоги»: чи то величезний моральний дух, чи то надзвичайну здатність українців до самообману. Той факт, що 60 відсотків громадян, які не виїхали з країни, все ще вірять в українську перемогу над Росією, дивує з огляду на розвиток конфлікту. Або те, що 63% кажуть, що готові терпіти всі тяготи війни, щоб не дати президенту Росії Володимиру Путіну досягти своїх цілей.

Але реальність - річ уперта і доводить те, що деякі з нас давно передбачали, але більшість ЗМІ відмовлялися визнати: неможливість перемоги Києва. Наразі Росія контролює 20% території України, переважно російськомовні регіони, але з кожним днем її збройні сили займають все більше і більше території. Все це можна було б уникнути, якби Київ підписав план, про який спочатку домовилися з Москвою і який передбачав закінчення війни в обмін на такі умови, як автономія російськомовних регіонів і, що було надзвичайно важливо для Росії, нейтралітет сусідньої країни.

Уряд Зеленського, який переміг на виборах понад п'ять років тому завдяки обіцянці шукати миру з росіянами, вважав за краще, однак, прислухатися до британського прем'єр-міністра Бориса Джонсона, який закликав його не підписуватися під обіцянкою, що НАТО надасть йому зброю, за допомогою якої він зможе відвоювати всю країну. Київ повірив в цю обіцянку, переоцінив власні сили, і тепер ми маємо те, що маємо: США заклопотані переважно своїми президентськими виборами та близькосхідною кризою, а європейці явно не в змозі замінити наддержаву в плані військової та фінансової допомоги Україні. Якби українці чогось навчилися у війнах, в яких брали участь американці і в яких Вашингтон зрештою залишив своїх союзників у скрутному становищі, це була б зовсім інша історія.

Але так не сталося. І тепер українці стикаються з суворою новою зимою, вже третьою поспіль, з великою частиною зруйнованої інфраструктури, серед якої багато об'єктів, що забезпечують функціонування промисловості та опалення будинків. Солдати все більше виснажуються конфліктом, якому, здається, не буде кінця, а критика як президента Володимира Зеленського, так і тих, хто радить йому і не допускає найменшої слабкості перед обличчям Росії, стає все частішою.

Як вже визнають, хоча й анонімно, чиновники українського уряду, Київ переоцінив свої сили і вважав, що можна прийняти лише повну капітуляцію країни-агресора.

Саме на цьому продовжує наполягати Зеленський, який у четвер представив свій план перемоги міністрам оборони країн НАТО в Брюсселі, навіть якщо руйнування країни і знищення її народу триватиме.

Іспанський оригінал

El “plan de victoria” de Zelenski

El Gobierno de Zelenski, que ganó hace ya más de cinco años las elecciones con la promesa de buscar la paz con los rusos, prefirió, sin embargo escuchar al primer ministro británico Boris Johnson, que le conminó a no firmar con la promesa de que la OTAN le suministraría las armas con las que recuperar todo el territorio nacional

No sé qué es más de destacar cuando el presidente Volodímir Zelenski habla una y otra vez de su “plan de victoria”: si la enorme moral o la también extraordinaria capacidad de autoengaño de los ucranianos.

Que todavía un 60 por ciento de los ciudadanos que no han abandonado el país siga creyendo en una victoria de Ucrania frente a Rusia resulta sorprendente en vista de la evolución del conflicto. O también que un 63 por ciento se diga dispuesto a sufrir todas las penalidades que conlleva una guerra con tal de no permitir al presidente ruso, Vladímir Putin, lograr sus objetivos. Pero la realidad es tozuda y demuestra algo que algunos llevábamos ya tiempo pronosticando, pero que la mayoría de los medios se negaban a admitir: la imposibilidad de una victoria de Kiev. Rusia controla actualmente un 20 por ciento de Ucrania, fundamentalmente sus regiones rusófonas, pero cada día que pasa, sus Fuerzas Armadas con ocupan más territorio.

Todo ello podría haberse evitado, de haber firmado Kiev el plan negociado inicialmente con Moscú, que preveía el fin de la guerra a cambio de condiciones como la autonomía de las regiones rusófonas y, algo esencial para Rusia, la neutralidad del país vecino. El Gobierno de Zelenski, que ganó hace ya más de cinco años las elecciones con la promesa de buscar la paz con los rusos, prefirió, sin embargo escuchar al primer ministro británico Boris Johnson, que le conminó a no firmar con la promesa de que la OTAN le suministraría las armas con las que recuperar todo el territorio nacional.

Kiev se creyó aquella promesa, sobrevaloró sus propias fuerzas, y ahora estamos donde estamos: con unos Estados Unidos sobre todo preocupados de sus elecciones presidenciales y de la crisis de Oriente Medio, y los europeos, claramente incapaces de substituir a la superpotencia en materia de ayuda militar y financiera a Ucrania.

Si los ucranianos hubiesen aprendido algo de las guerras en las que estuvieron involucrados los estadounidenses y en las que Washington terminó dejando a sus aliados en la estacada, otro gallo les cantara. Pero no fue así. Y ahora se enfrentan los ucranianos a los rigores de un nuevo invierno, ya el tercero, con buena parte de las infraestructuras destruidas, entre ellas muchas de las que permiten el funcionamiento de su industria y la calefacción de los hogares. Los soldados están cada vez más extenuados por un conflicto que parece no tener fin, y comienzan a menudear las críticas tanto el presidente Volodímir Zelenski, como a quienes le asesoran y no le permiten la mínima debilidad frente a Rusia.

Como ya reconocen, aunque anónimamente, funcionarios del Gobierno ucraniano, Kiev sobrevaloró sus propias fuerzas y creyó que sólo cabía aceptar la capitulación total de la potencia invasora. Es en lo que sigue insistiendo Zelenski, que presentó este jueves su plan de victoria en Bruselas a los ministros de Defensa de la OTAN, aunque continúen la destrucción del país y la eliminación de su gente.

6. Mil días de guerra y ninguno ha logrado sus objetivos (укр. Тисяча днів війни, і жодна сторона не досягла своєї мети)

Видання:
Формат:

El

Periodico
опінія

Дата:

29.11.2024

Посилання:

<https://www.elperiodico.com/es/opinion/20241129/mil-dias-guerra-logrado-objetivos-118120962>

Наведення даних без посилання, що дозволяє автору маніпулювати даними щодо кількості жертв України та РФ.

Використання неправдивих тверджень: у 2024 році Кремль контролював менше окупованих територій, ніж станом на 2022 рік. Україні вдалось вибити російські окупаційні війська з-під Києва, Чернігова, Сум, Харкова. Звільнити обласний центр Херсон та більшу частину Харківщини.

Тисяча днів війни в Україні, сотні тисяч загиблих з обох сторін, але жодна зі сторін не досягла своїх цілей.

Mil días de guerra en Ucrania, cientos de miles de muertos por ambos lados, pero ninguno de los dos países ha conseguido sus objetivos

Але Києву також не вдалося повернути Крим чи решту окупованих територій, як стверджував президент Володимир Зеленський у своєму сміховинному "плані перемоги".

Pero tampoco Kiev ha logrado recuperar Crimea ni el resto de los territorios ocupados como pretendía el presidente Volodímir Zelenski con su ridículamente bautizado "plan de victoria".

Наведення твердження без посилання на інформацію трактується як безпідставне.

Порушення журналістської етики, вживання словосполучення, яке відповідає тезам російських інформаційних кампаній.

Окрім втрат на фронті, Україна страждає від наслідків великої кількості вигнанців і дезертирства багатьох, хто не бажає ставати гарматним м'ясом для Зеленського.

Esta última ha sufrido además de las bajas en el frente de batalla las consecuencias del numeroso exilio y también la deserción de muchos que no están dispuestos a convertirse en carne de cañón para Zelenski.

Відсутність етичного засудження за руйнування Росією цивільної інфраструктури України.

Напередодні зими Росія останнім часом використовує артилерію і ракети для руйнування енергетичної інфраструктури України. За оцінками, було пошкоджено 70 відсотків теплових електростанцій країни.

Últimamente y ante la llegada del invierno, Rusia se dedica a destruir con la artillería y los misiles las infraestructuras energéticas ucranianas. Se calcula que las centrales térmicas del país han quedado dañadas en un 70 por ciento.

Аналітична однобокість автора. Критика стосується лише України, країни, що захищається, але в публікаціях автора систематично замовчуються проблеми РФ.

Український переклад

Тисяча днів війни, і жодна сторона не досягла своєї мети

Тисяча днів війни в Україні, сотні тисяч загиблих з обох сторін, але жодна зі сторін не досягла своїх цілей.

Україна не була демілітаризована чи "денацифікована", як того хотіла Москва, і не відмовилася від прагнення свого уряду вступити до НАТО. Але Києву також не вдалося повернути Крим чи решту окупованих територій, як стверджував президент Володимир Зеленський у своєму сміховинному "плані перемоги".

Єдині, хто виграв від цього конфлікту, який новообраний президент США пообіцяв швидко завершити, - це виробники озброєнь, які тим часом мають заповнити напівпорожні арсенали Заходу, а їхні акції різко зросли в ціні на ринку.

Росія вже контролює приблизно 20 відсотків території України: Кримський півострів, майже весь Донбас і смугу глибиною в кілька десятків кілометрів уздовж північного узбережжя Азовського моря і лівого берега Дніпра.

Ця річка є практично природним бар'єром, оскільки російські війська були змушені відійти з Херсона та його околиць після того, як українці зруйнували мости і зуміли перервати шляхи постачання російської армії.

Росія швидко засвоїла уроки першого року війни і змогла зірвати український наступ влітку 2023 року, що стало величезною невдачею для київських військ з великими людськими та матеріальними втратами.

Дехто деякий час говорив про "війну переміщень", порівнюючи її з першими роками Другої світової війни, але врешті-решт переважала "війна позицій", особливо в найбільш густонаселених районах Донбасу, де українцям часто вдавалося закріпитися в житлових кварталах.

З іншого боку, на відміну від Другої світової війни, вирішальною зброєю стали не танки, а артилерія і, перш за все, безпілотники, які дешеві у виробництві і дуже ефективні проти танків.

Також вирішальне значення мають так звані "планерні бомби" - вибухові речовини, оснащені крилами і навігаційними системами, які дозволяють їм слідувати прямою траєкторією до цілі і є набагато точнішими, ніж традиційні бомби.

Напередодні зими Росія останнім часом використовує артилерію і ракети для руйнування енергетичної інфраструктури України. За оцінками, було пошкоджено 70 відсотків теплових електростанцій країни.

Перш за все, на додаток до глибини своєї території, Росія має явну демографічну перевагу: її населення втричі перевищує населення України.

Окрім втрат на фронті, Україна страждає від наслідків великої кількості вигнанців і дезертирства багатьох, хто не бажає ставати гарматним м'ясом для Зеленського.

Іспанський оригінал

Mil días de guerra y ninguno ha logrado sus objetivos

Mil días de guerra en Ucrania, cientos de miles de muertos por ambos lados, pero ninguno de los dos países ha conseguido sus objetivos

Ucrania no se ha de desmilitarizado o “desnazificado” como quería Moscú, ni ha renunciado tampoco al deseo de su Gobierno de ingresar en la OTAN. Pero tampoco Kiev ha logrado recuperar Crimea ni el resto de los territorios ocupados como pretendía el presidente Volodímir Zelenski con su ridículamente bautizado “plan de victoria”.

Los únicos ganadores de este conflicto, al que el presidente electo de EEUU se ha comprometido a poner fin rápidamente, son los fabricantes de armas, que tienen que llenar los arsenales mientras tanto semivacíos de Occidente y han visto dispararse su valor bursátil.

Rusia controla ya aproximadamente un 20 por ciento del territorio ucraniano: la península de Crimea, casi todo el Donbás y una franja de varias decenas de kilómetros de profundidad a lo largo de la costa septentrional del mar de Azov y a de la margen izquierda del Dniéper.

Este río es prácticamente la barrera natural desde que las tropas rusas tuvieron que retirarse de la ciudad de Jersón y de sus alrededores después de que los ucranianos destruyeran los puentes y consiguieran interrumpir las rutas de suministro del Ejército ruso. Rusia aprendió rápidamente las lecciones del primer año de guerra y logró hacer fracasar la ofensiva ucraniana del verano de 2023, que supuso un enorme revés para las tropas de Kiev con sus numerosas pérdidas humanas y de material.

Hay quien habló durante algún tiempo de una “guerra de movimientos”, comparándola a la de los primeros años de la Guerra Mundial, pero al final se impuso “la guerra de posiciones”, sobre todo en las regiones más densamente pobladas del Donbás, donde los ucranianos lograron atrincherarse muchas veces en los bloques de viviendas.

Por otro lado, a diferencia de lo sucedido en la Segunda Guerra Mundial, las armas decisivas no han sido los carros de combate, sino la artillería y sobre todo los drones, baratos de fabricar y muy eficaces contra los tanques. También son determinantes las llamadas “bombas deslizantes” de los rusos, explosivos provistos de alas y sistemas de navegación que les permiten seguir una trayectoria directa hacia el objetivo y son mucho más precisas que las bombas tradicionales.

Últimamente y ante la llegada del invierno, Rusia se dedica a destruir con la artillería y los misiles las infraestructuras energéticas ucranianas. Se calcula que las centrales térmicas del país han quedado dañadas en un 70 por ciento.

Rusia tiene sobre todo, además de la profundidad de su territorio, una clara ventaja demográfica: su población triplica a la de Ucrania.

Esta última ha sufrido además de las bajas en el frente de batalla las consecuencias del numeroso exilio y también la desertión de muchos que no están dispuestos a convertirse en carne de cañón para Zelenski.

7. Israel y Ucrania, parte del mismo combate (укр. Ізраїль та Україна – частина однієї боротьби)

Видання: La casa de mi tía

Дата: 28.06.2025

Посилання: <https://www.lacasademitia.es/articulo/politica/israel-ucrania-parte-mismo-combate-joaquin-rabago/20250628080113173607.html>

Неповага до незалежності України як суб'єкта міжнародних відносин, ігнорування реальної причини війни (боротьби за незалежність через вторгнення РФ).	
Хоч як уряди та ЗМІ, що служать їм і великому капіталу, який їх фінансує, намагаються це приховати, Ізраїль і Україна беруть участь в одній і тій же боротьбі. Як би це не приховували, тобто як би не маскували цю боротьбу ліберальних демократій проти автократій або проти ісламського варварства.	Por más que gobiernos y medios a su servicio y al del gran capital que los financia traten de disimularlo, Israel y Ucrania forman parte del mismo combate. Por más que se disimule, esto es, que se disfrace ese combate de lucha de las democracias liberales contra las autocracias o contra la barbarie islamista.
Використання російського наративу, що Україна є інструментом США для знищення Росії.	
Європейська Україна «слуги народу» Володимира Зеленського — це не що інше, як великий таран, обраний Сполученими Штатами для спроби «розбити» Російську Федерацію.	La europea Ucrania del “servidor del pueblo” Volodímir Zelenski no es otra cosa que el gran ariete elegido por Estados Unidos para intentar “romper” la Federación Rusa.

Український переклад

Ізраїль та Україна – частина однієї боротьби

Хоч як уряди та ЗМІ, що служать їм і великому капіталу, який їх фінансує, намагаються це приховати, Ізраїль і Україна беруть участь в одній і тій же боротьбі.

Як би це не приховували, тобто як би не маскували цю боротьбу ліберальних демократій проти автократій або проти ісламського варварства.

Не потрібно бути гострим стратегом, щоб зрозуміти, що відбувається. Достатньо прочитати документи, опубліковані атлантистськими «мозковими центрами», такими як Rand Corporation або Brookings Institute. І побачити, що жоден диктатор не чіпається, якщо він «свій».

Однак, багато хто з тих, хто сьогодні пише в ЗМІ, не мають бажання читати ці звіти і не мають часу для роздумів. Крім того, навіть якщо б вони їх знайшли, їхні зусилля, швидше за все, не були б винагороджені публікацією їхніх аналізів.

А ті, хто має цей час і бачить, як їхні роботи публікуються в спеціалізованих журналах або так званих «пресі-довіднику», саме і служать цій глобальній боротьбі, про яку я говорю.

Боротьба, яка полягає, в тому, що стосується як Росії, так і Ірану, в спробі роздрібнити їх, скориставшись їхньою великою етнічною та релігійною складністю.

Європейська Україна «слуги народу» Володимира Зеленського — це не що інше, як великий таран, обраний Сполученими Штатами для спроби «розбити» Російську Федерацію.

Вона не єдина, бо азіатська Грузія, яка також була частиною колишнього Радянського Союзу, також служить цій меті, але вона є найважливішою.

Азіатська Росія також складається з багатьох республік з мусульманською релігією, таких як Північний Кавказ та інші в районі Волги та Уралу, які можуть бути сприятливим ґрунтом для заворушень проти центральної влади Москви.

Цю саму стратегію «розділяй і володарюй» використовували США та їхній головний союзник на Близькому Сході, Ізраїль, щоб по черзі позбутися урядів, які чинили опір їхньому гегемоністському проекту, таких як Ірак Садама Хусейна, Лівія полковника Каддафі або, за допомогою перекваліфікованого джихадиста, Сирія Башара Асада.

Замість того, щоб принести стабільність, незаконні втручання Вашингтона лише спричинили розкол і хаос у всіх цих країнах, що також призвело до серйозних імміграційних проблем для Європи.

Єдиним важливим пішаком, який залишилося повалити уряду Бен'яміна Нетаньяху, щоб завершити свій експансіоністський проект Великого Ізраїлю, є Іран аятол.

Це, безсумнівно, найважче завдання, але не схоже, що Нетаньяху, ізраїльське лобі та яструби, які оточують президента Дональда Трампа, задовольняться бомбардуванням трьох іранських ядерних об'єктів.

Їхня мета, яку вони ніколи не приховували, — зміна режиму в Тегерані. Ні Ізраїль, ні США не терплять, щоб якась інша країна регіону поклала край військовому ядерному монополію, який там має сіоністська держава.

За допомогою своїх вправних шпигунів Ізраїль продовжуватиме намагатися підігрівати невдоволення частин іранського населення, особливо серед етнічних меншин, таких як курди, белуджі, азербайджанці, араби чи туркмени.

Чи вдасться це? Атаки Ізраїлю та США, що є явним порушенням міжнародного права, лише призведуть до посилення режиму аятол та об'єднання, принаймні на першому етапі, громадян навколо прапора.

Іспанський оригінал

Israel y Ucrania, parte del mismo combate

Por más que gobiernos y medios a su servicio y al del gran capital que los financia traten de disimularlo, Israel y Ucrania forman parte del mismo combate.

Por más que se disimule, esto es, que se disfrace ese combate de lucha de las democracias liberales contra las autocracias o contra la barbarie islamista.

No hay que ser un agudo estratega para entender lo que pasa. Basta leer los documentos salidos de los “think tanks” atlantistas como la Rand Corporation o el Brookings Institute. Y ver que no se toca a ningún dictador siempre que sea uno “de los nuestros”.

Ocorre, sin embargo, que muchos de quienes hoy escriben en los medios no tienen ganas de leer esos informes ni tienen tiempo para reflexionar. Y además, aunque lo encontraran, seguramente su esfuerzo no se vería recompensado por la publicación de sus análisis.

Y quienes sí tienen ese tiempo y ven además publicados sus trabajos en las revistas especializadas o la llamada “prensa de referencia” están precisamente al servicio de ese combate global al que me refiero.

Combate que consiste, en lo que afecta tanto a Rusia como a Irán, en intentar fragmentarlos, aprovechando su gran complejidad étnica y religiosa.

La europea Ucrania del “servidor del pueblo” Volodímir Zelenski no es otra cosa que el gran ariete elegido por Estados Unidos para intentar “romper” la Federación Rusa. .

No es el único porque la asiática Georgia, que formó también parte de la desaparecida Unión Soviética, sirve también a ese fin, pero es el más importante.

La Rusia asiática la integran además muchas repúblicas de religión musulmana como las del Cáucaso Norte y otras en la zona del Volga y los Urales, que pueden ser terreno abonado para la agitación contra el poder central de Moscú.

Esa misma estrategia de “divide y vencerás” es la que han utilizado Estados Unidos y su principal aliado en Oriente Medio, Israel, para deshacerse, uno tras otro, de gobiernos que se resistían a su proyecto hegemónico como el Irak de Sadam Husein, la Libia del coronel Gadafi, o, con ayuda de un yihadista reciclado, la Siria de Bashar al-Ásad.

En lugar de traer estabilidad, las intervenciones ilegales de Washington sólo han provocado división y caos en todos esos países con graves problemas inmigratorios como consecuencia además para Europa.

El único peón importante que le queda por derribar al gobierno de Benjamín Netanyahu para culminar su proyecto expansionista del Gran Israel es el Irán de los ayatolas.

Es sin duda el hueso más duro de roer, pero no parece que Netanyahu, el lobby israelí y los halcones que rodean al presidente Donald Trump vayan a darse por satisfechos con el bombardeo de las tres instalaciones nucleares iraníes.

Su objetivo, que nunca han ocultado, es el cambio de régimen en Teherán. Ni Israel ni Estados Unidos toleran que algún otro país de la región acabe con el monopolio nuclear militar que tiene allí el Estado sionista.

Con ayuda de sus hábiles espías, Israel seguirá tratando de fomentar el descontento de sectores de la población iraní, en especial entre las minorías étnicas como la kurda, la baluchi, la azerí, la árabe o la turcomana.

¿Lo logrará? Los ataques de Israel y EEUU, en flagrante desafío del derecho internacional, sólo conseguirán el endurecimiento del régimen de los ayatolas y la unión, al menos en el primer momento, de los ciudadanos en torno a la bandera.

8. OTAN: El próximo comandante supremo de la OTAN dice que Ucrania puede ganar la guerra (укр. НАТО: Новий верховний головнокомандувач НАТО вважає, що Україна може виграти війну)

Видання: La casa de mi tía

Дата: 27.06.2025

Посилання: <https://www.lacasademitia.es/articulo/politica/proximo-comandante-supremo-otan-dice-que-ucrania-puede-ganar-guerra-joaquin-rabago/20250627075815173536.html>

Етичне порушення: ігнорування захисту жертви проти дій агресора. Потурання агресору. Жодних слів співчуття країні, яка захищається.	
Ілюзіями теж можна жити. І ілюзії живлять не тільки офісних яструбів, що рояться у Вашингтоні, а й військового, якого американський цезар хоче бачити на чолі НАТО.	De ilusión también se vive. Y la ilusión alimenta no sólo a los halcones de despacho que pululan en Washington, sino también al militar al que el César estadounidense quiere al frente de la OTAN.
Неправдива інформація про походження верховного головнокомандувача Об'єднаних збройних сил НАТО Алексуса Гринкевича (він має білоруське походження).	
До речі, важливо зазначити, що цей американський військовий має українське походження: його дід покинув Україну, щоб перетнути Атлантичний океан у 1899 році.	En su comparecencia ante el Senado, el teniente general Alexis Gregory Grynkewich, designado por Donald Trump para ocupar el puesto de comandante supremo, afirmó que Ucrania puede todavía ganar la guerra.
Наратив, що Майдан був організований Заходом. Поширення теорії змов без наведення верифікованої інформації.	
Неповага до суб'єктності та незалежності України.	
Також колишня заступниця міністра з політичних питань попереднього уряду Джо Байдена і організаторка «Євромайдану» Вікторія Нуланд мала українське коріння, у її випадку єврейсько-українське.	También la ex subsecretaria para Asuntos Políticos del anterior gobierno de Joe Biden y muñidora del “Euromaidán”, Victoria Nuland, tenía raíces ucranianas, en su caso judeo-ucranianas.
Наратив, що Україна є інструментом США для послаблення Росії, що є проявом неповаги до суб'єктності та незалежності України.	
Вашингтон з самого початку використовував Україну для ослаблення Росії, але, на відміну від свого попередника-демократа, президент-республіканець, здається, більше	Washington se ha servido desde el primer momento de Ucrania para debilitar a Rusia, pero, a diferencia de su predecesor demócrata, el presidente republicano parece más interesado en el negocio que en la

зацікавлений у бізнесі, ніж в ідеології.	ideología.
Відсутність співчуття жертві. Ігнорування реальних причин війни. Ігнорування того, що питання зупинення війни залежить передусім від намірів Кремля щодо України, а не тільки готовності Києва.	
І з кожним днем, незважаючи на те, що генерал-лейтенант Гринкевич говорить про наполегливість українців, Зеленський втрачає ті кілька карт, які, незважаючи на заяви Трампа, ще могли у нього залишитися.	Y cada día que pasa, pese lo que diga el teniente general Grynkewich de la tenacidad de los ucranianos, Zelenski está perdiendo las pocas cartas que, pese a lo afirmado por Trump, pudieran aún quedarle.
Постійна концентрація на українських проблемах. Односторонність аргументів, критика країни, яка захищається, замовчування проблем країни-агресора.	

Український переклад

НАТО: Новий верховний головнокомандувач НАТО вважає, що Україна може виграти війну

Ілюзіями теж можна жити. І ілюзії живлять не тільки яструбів з офісів, що рояться у Вашингтоні, а й військового, якого американський цезар хоче бачити на чолі НАТО.

Під час виступу перед Сенатом генерал-лейтенант Алексус Грегорі Гринкевич, призначений Дональдом Трампом на посаду верховного головнокомандувача, заявив, що Україна ще може виграти війну.

Американський військовий виправдав це так: «Коли загроза стосується самої батьківщини, то боротьба ведеться з такою завзятістю, яку нам важко уявити».

До речі, важливо зазначити, що цей американський військовий має українське походження: його дід покинув Україну, щоб перетнути Атлантичний океан у 1899 році.

Також колишня заступниця міністра з політичних питань попереднього уряду Джо Байдена і організаторка «Євромайдану» Вікторія Нуланд мала українське коріння, у її випадку єврейсько-українське.

На думку генерала Гринкевича, якщо Україна може перемогти Росію, судячи з поточної ситуації на фронті, то це саме завдяки її відчаю: дивний аргумент.

Щось, судячи зі слів зарозумілого генерала, немислиме в США. Країна, яка, незважаючи на свою відчайдушність і величезну військову міць, півстоліття тому зазнала ганебної поразки від В'єтконгу.

Однак, незважаючи на те, що деякі наполегливо стверджують протилежне, правда полягає в тому, що саме така відчайдушна Україна, як каже Гринкевич, втрачає все більше людей і території. І якщо я написав «відчайдушна», то це тому, що Київ повинен все менше вірити в те, що США докладуть усіх зусиль, як того хочуть європейці. Вашингтон з самого початку використовував Україну для ослаблення Росії, але, на відміну від свого попередника-демократа, президент-республіканець, здається, більше зацікавлений у бізнесі, ніж в ідеології.

Трамп підписав угоду з Києвом про експлуатацію мінеральних ресурсів країни, і в глибині душі йому байдуже, чи знаходяться рідкісні землі, на які він претендує, в окупованій Росією частині, чи в тій частині України, яка залишиться після закінчення війни.

З властивою йому відвертою жорстокістю Трамп вже сказав Зеленському на бурхливій і вже знаменитій зустрічі в лютому в Білому домі, що Україна більше не має «карт на руках».

І з кожним днем, незважаючи на те, що генерал-лейтенант Гринкевич говорить про наполегливість українців, Зеленський втрачає ті кілька карт, які, попри твердження Трампа, ще могли у нього залишитися.

Іспанський оригінал

OTAN: El próximo comandante supremo de la OTAN dice que Ucrania puede ganar la guerra

De ilusión también se vive. Y la ilusión alimenta no sólo a los halcones de despacho que pululan en Washington, sino también al militar al que el César estadounidense quiere al frente de la OTAN.

En su comparecencia ante el Senado, el teniente general Alexis Gregory Grynkeuich, designado por Donald Trump para ocupar el puesto de comandante supremo, afirmó que Ucrania puede todavía ganar la guerra.

Y el militar estadounidense lo justificó así: “Cuando la amenazada es la propia patria, se lucha con una tenacidad que difícilmente podemos imaginar”.

Resulta por cierto significativo que ese militar estadounidense sea de ascendencia ucraniana: su abuelo abandonó Ucrania para cruzar el Atlántico en 1899.

También la ex subsecretaria para Asuntos Políticos del anterior gobierno de Joe Biden y muñidora del “Euromaidán”, Victoria Nuland, tenía raíces ucranianas, en su caso judeo-ucranianas.

Para el general Grynkeuich, si Ucrania puede, pues, ganar a Rusia frente a lo que indica la actual situación en el frente es precisamente gracias a su desesperación: peregrino argumento. Algo, de lo que a juzgar por las palabras del arrogante general, es inimaginable en Estados Unidos. País que, pese a su desesperación y su enorme poderío militar, sufrió una vergonzosa derrota a manos del Vietcong hace ya medio siglo.

Sucede, sin embargo, que a pesar de que algunos se empeñen en afirmar lo contrario, lo cierto es que esa Ucrania justamente desesperada como dice Grynkeuich pierde cada vez más hombres y territorio. Y si he escrito “desesperada” es porque cada vez debe creerse menos Kiev que Estados Unidos vaya a poner toda la carne en el asador como quieren los europeos.

Washington se ha servido desde el primer momento de Ucrania para debilitar a Rusia, pero, a diferencia de su predecesor demócrata, el presidente republicano parece más interesado en el negocio que en la ideología.

Trump ha firmado un acuerdo con Kiev para la explotación de los recursos minerales del país y en el fondo le da igual que las tierras raras que ambiciona estén en la parte ocupada por Rusia o en lo que quede de Ucrania cuando acabe la guerra.

Con la sincera brutalidad que le caracteriza, Trump ya le dijo a Zelenski en la tormentosa y ya famosa reunión de febrero en la Casa Blanca que Ucrania no tenía ya “cartas en la mano”.

Y cada día que pasa, pese lo que diga el teniente general Grynkeuich de la tenacidad de los ucranianos, Zelenski está perdiendo las pocas cartas que, pese a lo afirmado por Trump, pudieran aún quedarle.

9. ЕЕУУ no ha cesado de demonizar a Putin (укр. США не припинили демонізувати Путіна)

Стаття для розуміння контексту автора та послідовності «відбілювання Путіна»

Видання: La Opinión A Coruña

Дата: 16.09.2019

Посилання: <https://www.laopinioncoruna.es/opinion/2019/09/16/eeuu-cesado-demonizar-putin-23701027.html>

Статтю репостнуло посольство Росії в Іспанії:
<https://x.com/embajadarusaes/status/1174225817099997185>

Постійний “захист” Путіна від нібито демонізації його Заходом.	
Політикам і ЗМІ "єдиної наддержави" знадобилося небагато часу, щоб перейти від вихваляння Путіна як людини, здатної побудувати "сильну демократію" у своїй країні (Джордж Буш-молодший), до засудження його як самого втілення зла.	Apenas faltó tiempo para que los políticos y los medios de "la única superpotencia" pasasen de considerar entre elogios a Putin como alguien capaz de construir en su país una "democracia fuerte" (George W.Bush) a denunciarle como la encarnación misma del mal.
Виправдання агресії Росії помилковою причиною розширення НАТО.	
Що стосується агресивно-імперіалістичної політики, в якій постійно звинувачують Путіна, то Коен бачить в ній насамперед реакцію на процес розширення НАТО із західної частини розділеної Німеччини до самих кордонів нинішньої Росії з включенням до Альянсу колишніх членів розпущеного Варшавського договору.	En cuanto a la política agresivamente imperialista de la que se acusa continuamente a Putin, Cohen ve en ella sobre todo una reacción al proceso de expansión de la OTAN desde la parte occidental de la Alemania dividida hasta las fronteras mismas de la actual Rusia con la incorporación a la Alianza de los antiguos miembros del disuelto Pacto de Varsovia.
Наратив про пов'язаність східних областей України з “російською цивілізацією”. Спроба виправдати агресію цим зв'язком.	
Навіть війну в Україні та анексію Криму, півострова, на якому "не забуваймо" розташована важлива російська військово-морська база в Севастополі, слід розглядати, на думку автора, в контексті історії цієї країни, яку США намагалися включити до свого військового альянсу, зовсім не беручи до уваги зв'язки її найсхідніших регіонів з "російською цивілізацією", як пише	Incluso la guerra de Ucrania y la anexión de Crimea, península que acoge „no lo olvidemos,, la importante base naval rusa de Sebastopol, hay que verla, según el autor, en el contexto de la historia de ese país, al que EEUU intentaba incorporar a su alianza militar sin tener en cuenta para nada los vínculos de sus regiones más orientales con "la civilización rusa", como escribe Cohen.

Коен.	
Позиціювання Путіна як “миротворця”.	
Можна, і навіть логічно, не погоджуватися з оцінкою професора Коена щодо політики Володимира Путіна, але не можна заперечувати слушність багатьох його критичних зауважень щодо ролі ЗМІ в нерозумінні такого складного персонажа, як російський президент, і його занепокоєння можливими наслідками для миру в усьому світі.	Es posible, e incluso lógico, no estar en todo momento de acuerdo con la valoración que hace el profesor Cohen de la política de Vladimir Putin, pero en ningún caso podrá negársele el fundamento de muchas de sus críticas al papel de los medios en la incomprensión de un personaje tan complejo como el presidente ruso ni de su preocupación por las posibles consecuencias para la paz del mundo.
Приклади відвертої агітації на користь Путіна: • Кремлівська пропаганда про лихі 90-ті й Путіна, що «навів порядок». • Виправдання анексії Криму ніби значенням Путіна в боротьбі проти ІДІЛ.	
Автор доводить, серед іншого, що багато антидемократичних вад, які приписують Росії Путіна, почалися не з ним, а з Єльциним, якого, не згадуючи про його проблеми з алкоголем, західна преса ставилася з великою повагою, якщо порівняти з безжальним ставленням до його наступника. І це в той час, як ті самі олігархи, що є сьогодні, та деякі інші, які залишилися на узбіччі, займалися грабуванням країни, користуючись пострадянським хаосом з такою ж рішучістю, яку проявили так звані «розбійні барони» — «промислові магнати» останньої третини XIX століття в США, хоча «часи інші» і без подальшого звернення до філантропії, щоб повернути народу частину вкраденого. Також несправедливо, зазначає почесний професор Принстона, звинувачувати Росію просто в "агресії" в сирійському осинному гнізді, не беручи до уваги, що її	El autor demuestra, entre otras cosas, que muchos de los vicios antidemocráticos que se atribuyen a la Rusia de Putin no comenzaron con este, sino con Yeltsin, a quien, al margen de mencionar sus problemas con el alcohol, la prensa occidental trató con guantes de seda si se compara con el trato inmisericorde reservado a su sucesor. Y ello mientras los mismos oligarcas de hoy y algunos más que se quedaron por el camino se dedicaban a saquear el país, aprovechando el caos postsoviético con la misma determinación que mostraron los llamados robber barons „los magnates industriales,, del último tercio del siglo XIX en EEUU aunque „son otros los tiempos,, sin el posterior recurso a la filantropía para devolverle al pueblo algo de lo robado. ----- También es injusto, señala el profesor emérito de Princeton, acusar a Rusia simplemente de "agresión" en el avispero

військове втручання на підтримку президента, або, якщо хочете, диктатора Башара Асада, було зумовлене розрахунком Путіна на те, що потрібно зробити вибір між його диктатурою і Ісламською державою, особливо в умовах ігнорування США Бараком Обамою.

sirio sin tener en cuenta que su intervención militar en apoyo del presidente, o si se prefiere, dictador Bashar al Assad se debió al cálculo por Putin de que había que elegir entre su dictadura y el Estado islámico, sobre todo ante la dejación por parte de los EEUU de Barack Obama.

Український переклад

США не припинили демонізувати Путіна

Після того, як до першого президента пострадянської Росії Бориса Єльцина часто ставилися з надмірною самовпевненістю і заплющували очі, коли це було важливо, американський політичний, військовий і медійний істеблішмент був невблаганний у своїх спробах демонізувати його наступника Володимира Путіна.

Політикам і ЗМІ "єдиної наддержави" знадобилося небагато часу, щоб перейти від вихваляння Путіна як людини, здатної побудувати "сильну демократію" у своїй країні (Джордж Буш-молодший), до засудження його як самого втілення зла.

"Путін - зла людина, невинуватий імперіаліст", - сказав про нього сенатор Джон Маккейн, а колишній держсекретар і кандидат від Демократичної партії на останніх президентських виборах Гіларі Клінтон прямо заявила: "Путін був агентом КДБ. Він за визначенням безсердечний".

Найвпливовіші американські ЗМІ, від The New York Times і The Washington Post до CNN, зробили значний внесок у цю демонізацію, яка посилилася після несподіваної перемоги Дональда Трампа на виборах, яку вони пов'язували більше з імовірним втручанням Кремля у вибори в США, ніж з реальними невдачами кандидата від демократів.

Одним з небагатьох американських інтелектуалів, що спеціалізуються на Росії, який з самого початку відійшов від офіційного дискурсу про путінську Росію, є Стефан Ф. Коен, почесний професор Принстонського і Нью-Йоркського університетів, автор кількох книг з російської історії і постійний колумніст журналу The Nation.

Коен, чиї спроби зрозуміти Путіна замість того, щоб просто засуджувати його, часто без знання фактів, викликали різку критику з боку медіа-істеблішменту, зібрав свої колонки в томі, який повинен стати обов'язковим для читання для тих, хто займається російською політикою і часто обмежується тим, що майже дослівно повторює те, що пишуть американські ЗМІ (1).

У цих щомісячних статтях Коен аналізує у світлі подій у Росії та навколо неї численні непорозуміння, а то й помилкові звинувачення на адресу Путіна, який, "і ми всі це знаємо", не є м'якою душею, а політик настільки ж розумний, наскільки і розважливий.

Автор показує, серед іншого, що багато антидемократичних вад, які приписують путінській Росії, почалися не з Путіна, а з Єльцина, до якого, окрім згадки про його проблеми з алкоголем, західна преса ставилася в "дитячих рукавичках" у порівнянні з нещадним ставленням до його наступника.

І все це в той час, як ті ж самі олігархи, що й сьогодні, і ще кілька, що опинилися на узбіччі, грабували країну, користуючись пострадянським хаосом з такою ж рішучістю, як так звані барони-розбійники останньої третини 19-го століття в США, хоча "зараз інші часи", без подальшого звернення до філантропії, щоб повернути людям частину вкраденого.

Що стосується агресивно-імперіалістичної політики, в якій постійно звинувачують Путіна, то Коен бачить в ній насамперед реакцію на процес розширення НАТО із західної частини розділеної Німеччини до самих кордонів нинішньої Росії з включенням до Альянсу колишніх членів розпущеного Варшавського договору. Навіть війну в Україні та анексію Криму, півострова, на якому "не забуваймо" розташована важлива російська військово-морська база в Севастополі, слід розглядати, на думку автора, в контексті історії цієї країни, яку США намагалися включити до свого військового альянсу, зовсім не беручи до уваги зв'язки її найсхідніших регіонів з "російською цивілізацією", як пише Коен.

Також несправедливо, зазначає почесний професор Принстона, звинувачувати Росію просто в "агресії" в сирійському осинному гнізді, не беручи до уваги, що її військове втручання на підтримку президента, або, якщо хочете, диктатора Башара Асада, було зумовлене розрахунком Путіна на те, що потрібно зробити вибір між його диктатурою і Ісламською державою, особливо в умовах ігнорування США Бараком Обамою.

Але все це, схоже, не цікавить американські ЗМІ, які, замість того, щоб потурбуватися про аналіз справжніх причин поразки Гіллари Клінтон - наприклад, продовження некритичного висвітлення безчинств Трампа, оскільки вони допомагали телеканалам підвищувати свої рейтинги, - досі не припиняють говорити про ймовірну змову республіканця з Кремлем. Можна, і навіть логічно, не погоджуватися з оцінкою професора Коена щодо політики Володимира Путіна, але не можна заперечувати слушність багатьох його критичних зауважень щодо ролі ЗМІ в нерозумінні такого складного персонажа, як російський президент, і його занепокоєння можливими наслідками для миру в усьому світі.

(1) War with Russia? From Putin & Ukraine to Trump & Russiagate. Ed. Hot Books. Skyhorse Publishing. N.Y.

Іспанський оригінал

EEUU no ha cesado de demonizar a Putin

Tras tratar muchas veces con excesiva complacencia al primer presidente de la Rusia postsoviética, Boris Yeltsin, haciendo la vista gorda cuando interesaba, el establishment político, militar y mediático de EEUU no ha parado en sus intentos de demonizar a su sucesor, Vladimir Putin.

Apenas faltó tiempo para que los políticos y los medios de "la única superpotencia" pasasen de considerar entre elogios a Putin como alguien capaz de construir en su país una "democracia fuerte" (George W.Bush) a denunciarle como la encarnación misma del mal.

"Putin es un hombre malvado, un imperialista irredento", dijo de él, por ejemplo, el senador John McCain mientras que la ex secretaria de Estado y candidata demócrata a la Casa Blanca en las últimas presidenciales Hillary Clinton, afirmó tajante: "Putin fue un agente del KGB. Es por definición un desalmado".

Los medios más influyentes de EEUU, desde The New York Times o The Washington Post hasta la CNN, contribuyeron poderosamente a esa demonización, que se intensificó tras la inesperada victoria electoral de Donald Trump, atribuida por aquellos más a una supuesta injerencia del Kremlin en las elecciones estadounidenses que a los fallos, bien reales, de la candidata demócrata.

Uno de los pocos intelectuales estadounidenses especialistas en Rusia que se apartaron desde el primer momento del discurso oficial sobre la Rusia de Putin es Stephan F.Cohen, profesor emérito de las universidades de Princeton y Nueva York, autor de varios libros sobre la historia de aquel país y articulista habitual de la revista The Nation.

Cohen, a quien sus intentos de comprender a Putin en lugar de condenarle sin más y tantas veces sin conocimiento de causa, le generaron fuertes críticas por parte del establishment mediático, ha reunido sus columnas en un volumen que debería ser de lectura obligatoria para quienes se ocupan de la política de aquel país y se limitan muchas veces a seguir casi al pie de la letra lo que escriben los medios estadounidenses (1).

En esos artículos mensuales, Cohen pasa revista, a la luz de los acontecimientos que se van sucediendo en y en torno a Rusia, a los numerosos malentendidos, cuando no falsas acusaciones contra Putin, quien no es „y todos lo sabemos,, un alma cándida, sino un político tan inteligente como calculador.

El autor demuestra, entre otras cosas, que muchos de los vicios antidemocráticos que se atribuyen a la Rusia de Putin no comenzaron con este, sino con Yeltsin, a quien, al margen de mencionar sus problemas con el alcohol, la prensa occidental trató con guantes de seda si se compara con el trato inmisericorde reservado a su sucesor.

Y ello mientras los mismos oligarcas de hoy y algunos más que se quedaron por el camino se dedicaban a saquear el país, aprovechando el caos postsoviético con la misma determinación que mostraron los llamados robber barons „los magnates industriales,, del último tercio del siglo XIX en EEUU aunque „son otros los tiempos,, sin el posterior recurso a la filantropía para devolverle al pueblo algo de lo robado.

En cuanto a la política agresivamente imperialista de la que se acusa continuamente a Putin, Cohen ve en ella sobre todo una reacción al proceso de expansión de la OTAN desde la parte occidental de la Alemania dividida hasta las fronteras mismas de la actual Rusia con la incorporación a la Alianza de los antiguos miembros del disuelto Pacto de Varsovia.

Incluso la guerra de Ucrania y la anexión de Crimea, península que acoge „no lo olvidemos,, la importante base naval rusa de Sebastopol, hay que verla, según el autor, en el contexto de la historia de ese país, al que EEUU intentaba incorporar a su alianza militar sin tener en cuenta para nada los vínculos de sus regiones más orientales con "la civilización rusa", como escribe Cohen.

También es injusto, señala el profesor emérito de Princeton, acusar a Rusia simplemente de "agresión" en el avispero sirio sin tener en cuenta que su intervención militar en apoyo del presidente, o si se prefiere, dictador Bashar al Assad se debió al cálculo por Putin de que había que elegir entre su dictadura y el Estado islámico, sobre todo ante la dejación por parte de los EEUU de Barack Obama.

Pero nada de eso parece interesar a los medios estadounidenses, que, en lugar de preocuparse de analizar las causas reales de la derrota de Hillary Clinton „por ejemplo, la continua cobertura acrítica de las barbaridades de Trump porque ayudaban a las televisiones a aumentar los índices de audiencia,, no han parado hasta ahora de hablar de una supuesta colusión entre el republicano y el Kremlin.

Es posible, e incluso lógico, no estar en todo momento de acuerdo con la valoración que hace el profesor Cohen de la política de Vladimir Putin, pero en ningún caso podrá negársele el fundamento de muchas de sus críticas al papel de los medios en la incomprensión de un personaje tan complejo como el presidente ruso ni de su preocupación por las posibles consecuencias para la paz del mundo.

(1) War with Russia? From Putin & Ukraine to Trump & Russiagate. Ed. Hot Books. Skyhorse Publishing. N.Y.